

Arrest

nr. 248 250 van 27 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2020 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 oktober 1957.

Verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 mei 2019. Op 3 juni 2019 meldt verzoeker zich aan om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 7 juni 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 juli 2020 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 september 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 14 oktober 1957 te Chinquinquirá (Boyacá). U bent een adventist. Nadat u in 1978 uw technisch industrieel bacheloraat afwerkte, verhuisde u naar uw tante in Bucaramanga (Santander), waar u bij de dispatching in een transportfirma ging werken. Begin jaren '80 verhuisde u naar Burbo (Boyacá), waar u als leerkracht werkte. U ging dan enkele maanden terug naar Bucaramanga en keerde rond 1982 terug naar Chinquinquirá, waar u een restaurant uitbaatte. Daarna begon u als informele handelaar te werken. In 2009 verhuisde u naar Ibagué (Tolima). Uw dochter B. N. B. C. (...) (CG (...); O.V. (...)) werd door enkele jongens lastiggevalen omdat ze mooi was. Ter bescherming stuurde u haar naar een internaat. In 2014 werd u, toen u voor uw werk in Istmina (Chocó) was, gevraagd een percentage van uw inkomsten aan leden van de AUC te geven. U weigerde dit te doen. Nadien werd dit u nog twee keer gevraagd, de laatste keer was in 2015. U werd toen gewaarschuwd dat ze u niet meer gingen toelaten te werken als u niet zou betalen. Nadien ging u enkel nog geld bij uw klanten innen, zonder dat u koopwaar bij had. U kwam dus niet meer over als een handelaar, waardoor u verdere dergelijke afpersingen kon vermijden. De regio waar u voor uw werkzaamheden naartoe ging bleef echter wel nog gevaarlijk. Bussen werden regelmatig gestopt aan controleposten van de FARC of ELN. Uiteindelijk besloot u uw werkzaamheden volledig stop te zetten; de mensen bij wie u geld ging innen waren immers ook niet meer in de mogelijkheid om nog te betalen. Vanaf augustus 2018 woonde u bij uw zus in Chinquinquirá. Op 24 januari 2019 werd uw zoon J. R. B. C. (...) (CG (...); O.V. (...)), die aan een bipolaire stoornis lijdt, aangevallen met machetes door enkele criminelen. Op 27 mei 2019 bent u samen met uw echtgenote M. C. C. G. (...) (CG (...); O.V. (...)), uw zoon J. (...) en uw dochter B. (...) uit Colombia vertrokken. Op 28 mei 2019 kwam u in België aan. Op 7 juni 2019 werd uw verzoek om internationale bescherming hier geregistreerd.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 22/3/'79), uw paspoort (d.d. 22/1/'19) het aanvraagformulier van de 9ter procedure voor uw zoon en uw vliegtuigtickets. Tevens legt u kopieën voor van uw huwelijksakte, uw geboorteakte, vertalingen van medische verslagen van uw zoon en een Belgisch medisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt concreet naar voren dat u vreest terug problemen te ondervinden als u uw werkzaamheden als handelaar zou hervatten (CGVS p.18). U werd in het verleden drie keer gevraagd een percentage van uw inkomsten af te staan aan leden van de AUC (CGVS p.12-14). Het CGVS dient echter vast te stellen dat u niet kunt aantonen dat u ten gevolge van uw voormalige activiteiten als handelaar en de daaraan gelinkt gebeurtenissen in de toekomst vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te vrezen.

U legt verder geen bewijsstukken van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten voor. Zodoende kunt u uw asielmotieven enkel onderbouwen aan de hand van uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Hierbij kunnen echter enkele kanttekeningen worden geplaatst, waardoor het CGVS twijfels kan plaatsen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven.

Allereerst kunnen reeds enkele bedenkingen gemaakt worden bij de door u geschetste gang van zaken. U beweert gedurende 30 jaar als handelaar te hebben gewerkt, toch werd u pas voor het eerst om geld

gevraagd in 2014 (CGVS p.9, 12). Dit zou bovendien slechts drie keer zijn gebeurd en daarenboven bent u nooit ingegaan op deze vraag, zonder dat er verder nog iets gebeurde. Het dient geen betoog dat dit niet strookt met jullie voorgehouden vrees voor vervolging. Het is ook opmerkelijk te moeten vaststellen dat, hoewel u beweert dat dit steeds op dezelfde plek plaatsvond, u ervoor koos toch telkens via die plek te blijven passeren. U hebt ook geen aanwijzingen meer dat jullie momenteel nog gevisieerd zouden worden. De laatste keer dat u om geld zou zijn gevraagd, dateert reeds van 2015 (CGVS p.13-14). Hoewel u uw werkzaamheden pas in februari 2018 volledig stopzette en u dus nog drie jaar hetzelfde werk bleef verderzetten, verklaart u expliciet na 2015 persoonlijk geen problemen meer te hebben ondervonden. Ook uw gezinsleden ondervonden geen problemen (CGVS p.8, 14). Uw echtgenote en dochter verklaren letterlijk persoonlijk nooit problemen te hebben ondervonden (CGVS 19/17605B p.12-13 en CGVS 19/17606 p.11-12). De laatste achttal maanden voor uw vertrek verbleef u bovendien in Chinquiquira zonder daar iets van problemen te ondervinden. U leefde er nochtans niet ondergedoken. U reisde in die periode ook nog via verschillende andere steden en dorpen om documenten in orde te brengen ter voorbereiding van uw vertrek (CGVS p.4, 17). Dit alles getuigt niet bepaald van een gegronde vrees. Er is bovendien geen enkele indicatie dat men u tot op heden of in de toekomst nog zou willen viseren. Ook nadat u Colombia verliet deden zich geen nieuwe incidenten meer voor. Er is niemand naar jullie komen vragen (CGVS p.18). Uw zus verblijft momenteel nog steeds in Chinquiquira zonder daar problemen te ondervinden (CGVS p.6) en ook uw dochters en schoonfamilie verblijven nog in Colombia zonder problemen te ondervinden (CGVS p.7-8, CGVS 19/17605B p.5, 8). Dit wijst er allerm minst op dat jullie een gegronde vrees voor vervolging zouden hoeven te koesteren of dat jullie daar een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

U haalt nog aan dat uw dochter door jongens werd lastiggevallen omdat ze mooi was. Nadat u haar ter bescherming naar een internaat stuurde, was dit probleem van de baan (CGVS p.14-15). Dit kan dan ook niet als indicatie worden aanzien waarom jullie heden in geval van terugkeer een gegronde vrees voor vervolging zouden hoeven te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. U haalt trouwens ook aan dat uw dochter hier in België een hogere studie zou kunnen volgen en dan eventueel als opgeleide zou kunnen terugkeren naar haar land (CGVS p.19). Waar uw dochter zelf nog verwijst naar haar vrees dat haar dochter bij terugkeer naar Colombia het risico zou lopen verkracht te worden, dient te worden vastgesteld dat dit slechts een blote bewering betreft die op generlei wijze gestaafd wordt. Ze verwijst enkel naar nieuwsberichten op Facebook waarin gesteld zou worden dat kinderen verkracht en gedood worden. Concrete voorbeelden van personen die ze kent en dit meemaakten, kan ze echter niet geven, noch kan ze op overtuigende wijze uitleggen waarom ze denkt dat specifiek haar dochter, dewelke momenteel nog geen jaar oud is, hier risico toe zou lopen (CGVS 19/17606 p.12).

De aanval op uw zoon betreft een eenmalige gebeurtenis die niet beschouwd kan worden als een indicatie voor toekomstige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het ging immers niet om een doelgerichte aanslag op hem; hij werd zonder specifieke reden aangevallen door criminelen. Jullie kunnen bovendien niet specificeren wie de daders waren (CGVS p.15-17, CGVS 19/17605B p.13, CGVS 19/17606 p.10-11, CGVS 19/17606 p.13). Uw zoon had zijn aanvallers voordien nog nooit gezien (CGVS 19/17607 p.13). Zowel uw echtgenote als dochter vermelden bovendien dat hij verward werd met iemand anders (CGVS 19/17605B p.12). Uw zoon verklaart zelf ook dat zijn aanvallers dachten dat hij een dief was (CGVS 19/17607 p.13). Hij verklaart voor zover hij weet geen vijanden te hebben (CGVS 19/17607 p.18). Voor dit incident zou uw zoon ook nooit eerder problemen hebben ondervonden (CGVS p.17). Dit is de enige keer dat iemand uw zoon kwaad probeerde te berokkenen (CGVS 19/17605B p.12). Er is dus geen enkele indicatie dat wanneer uw zoon zou terugkeren, hij terug het slachtoffer zou worden van een gelijkaardig feit. Zelf haalt hij wel nog aan in het verleden op school gepest te zijn geweest maar dit is echter onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS 19/17607 p.10). De afpersingen waarvan uw zoon beweert het slachtoffer geworden te zijn in Ibagué, zijn tevens niet meer actueel. Hij verhuisde immers reeds in 2016 uit die plaats (CGVS 19/17607 p.3). Er zou hem nadien slechts een keer om een contributie zijn gevraagd in Chiquiquira. Hij ging hier niet op in en verder gebeurde er niets (CGVS 19/17607 p.14-16). Vreemd genoeg haalden u of uw echtgenote hier tevens niets over aan, hoewel uw zoon beweert dat jullie hier wel degelijk van op de hoogte zouden zijn geweest (CGVS 19/17607 p.17).

Wat betreft de psychische toestand van uw zoon dient te worden vastgesteld dat hij reeds lang aan deze problematiek lijdt en hiervoor reeds in behandeling was in Colombia. Deze problematiek en het feit dat de medicatie die hij nodig heeft hier in België wordt geproduceerd en hier makkelijker beschikbaar is, houdt geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming (CGVS p.11, 14, 17-18, CGVS 19/17605B p.10, CGVS 19/17607 p.7). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uit het door u neergelegde aanvraagformulier 9ter blijkt u hiervan reeds op de hoogte te zijn. De vertalingen van de medische attesten voegen dan ook niets toe bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft uw identiteitskaart (d.d. 22/3/'79), uw paspoort (d.d. 22/1/'19), uw geboorteakte, uw huwelijksakte en de vliegtuigtickets, dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw identiteit, herkomst en gezinssamenstelling in wezen niet betwist.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet

automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ook uw echtgenote M. C. C. G. (...) (CG (...); O.V. (...)), zoon J. R. B. C. (...) (CG (...); O.V. (...)) en dochter B. N. B. C. (...) (CG (...); O.V. (...)) krijgen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 oktober 1962.

Verzoekster verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 28 mei 2019. Op 3 juni 2019 meldt verzoekster zich aan om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 7 juni 2019 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 juli 2020 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 15 september 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 12 oktober 1962 te Maripi (Boyaca). U bent een adventist en groeide op in Burbor (Boyaca). U ging naar school tot de tweede klas van de lager school. Van 1975 tot 1981 verbleef u in Venezuela omwille van de toenmalige onveilige situatie in uw regio. Toen u in 1981 terugkeerde, leerde u uw echtgenoot J. R. B. O. (...) (CG (...); O.V. (...)) kennen. U verbleef toen eerst enkele maanden in Bucaramanga en ging nadien in Chiquinquira (Boyaca) wonen. U werkte in de confectie. Vanaf 2009 woonde u in Ibague (Tolima). Uw echtgenoot diende zich voor zijn werk als handelaar naar gevaarlijke plaatsen te begeven. Zo werd de bus waarmee hij reisde verschillende keren gestopt aan controleposten. Uiteindelijk zette hij hierdoor zijn werkzaamheden stop. Op 24 januari 2019 werd uw zoon J. R. B. C. (CG (...); O.V. (...)), die aan een bipolaire stoornis lijdt, aangevallen met machetes door enkele criminelen die hem met iemand anders verwarden. Voor uw vertrek uit het land verbleef u nog enkele dagen bij de zus van uw echtgenoot in Chiquinquira. Op 27 mei 2019 bent u met uw echtgenoot, uw zoon J. (...) en uw dochter B. (...) uit Colombia vertrokken. Op 28 mei 2019 kwam u in België aan en op 7 juni 2019 werd uw verzoek om internationale bescherming hier geregistreerd.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 13/10/'81) en uw paspoort (d.d. 11/3/'19). Tevens legt u een kopie voor van uw geboorteakte.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat.

U beroept zich immers op de vluchtmotieven van uw echtgenoot J. R. B. O. (...) (CG (...); O.V. (...)). In zijn hoofdte diende te worden geconcludeerd dat hij er niet in was geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt concreet naar voren dat u vreest terug problemen te ondervinden als u uw werkzaamheden als handelaar zou hervatten (CGVS p.18). U werd in het verleden drie keer gevraagd een percentage van uw inkomsten af te staan aan leden van de AUC (CGVS p.12-14). Het CGVS dient echter vast te stellen dat u niet kunt aantonen dat u ten gevolge van uw voormalige activiteiten als handelaar en de daaraan gelinkt gebeurtenissen in de toekomst vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming, dient te vrezen.

U legt verder geen bewijsstukken van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten voor. Zodoende kunt u uw asielmotieven enkel onderbouwen aan de hand van uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Hierbij kunnen echter enkele kanttekeningen worden geplaatst, waardoor het CGVS twijfels kan plaatsen bij de ernst en de geloofwaardigheid van de door u naar voren geschoven asielmotieven.

Allereerst kunnen reeds enkele bedenkingen gemaakt worden bij de door u geschetste gang van zaken. U beweert gedurende 30 jaar als handelaar te hebben gewerkt, toch werd u pas voor het eerst om geld gevraagd in 2014 (CGVS p.9, 12). Dit zou bovendien slechts drie keer zijn gebeurd en daarenboven bent u nooit ingegaan op deze vraag, zonder dat er verder nog iets gebeurde. Het dient geen betoog dat dit niet strookt met jullie voorgehouden vrees voor vervolging. Het is ook opmerkelijk te moeten vaststellen dat, hoewel u beweert dat dit steeds op dezelfde plek plaatsvond, u ervoor koos toch telkens via die plek te blijven passeren. U hebt ook geen aanwijzingen meer dat jullie momenteel nog gevisieerd zouden worden. De laatste keer dat u om geld zou zijn gevraagd, dateert reeds van 2015 (CGVS p.13-14). Hoewel u uw werkzaamheden pas in februari 2018 volledig stopzette en u dus nog drie jaar hetzelfde werk bleef verderzetten, verklaart u expliciet na 2015 persoonlijk geen problemen meer te hebben ondervonden. Ook uw gezinsleden ondervonden geen problemen (CGVS p.8, 14). Uw echtgenote en dochter verklaren letterlijk persoonlijk nooit problemen te hebben ondervonden (CGVS 19/17605B p.12-13 en CGVS 19/17606 p.11-12). De laatste achttal maanden voor uw vertrek verbleef u bovendien in Chinquinquirá zonder daar iets van problemen te ondervinden. U leefde er nochtans niet ondergedoken. U reisde in die periode ook nog via verschillende andere steden en dorpen om documenten in orde te brengen ter voorbereiding van uw vertrek (CGVS p.4, 17). Dit alles getuigt niet bepaald van een gegronde vrees. Er is bovendien geen enkele indicatie dat men u tot op heden of in de toekomst nog zou willen viseren. Ook nadat u Colombia verliet deden zich geen nieuwe incidenten meer voor. Er is niemand naar jullie komen vragen (CGVS p.18). Uw zus verblijft momenteel nog steeds in Chinquinquirá zonder daar problemen te ondervinden (CGVS p.6) en ook uw dochters en schoonfamilie verblijven nog in Colombia zonder problemen te ondervinden (CGVS p.7-8, CGVS 19/17605B p.5, 8). Dit wijst er allerminst op dat jullie een gegronde vrees voor vervolging zouden hoeven te koesteren of dat jullie daar een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

U haalt nog aan dat uw dochter door jongens werd lastiggevallen omdat ze mooi was. Nadat u haar ter bescherming naar een internaat stuurde, was dit probleem van de baan (CGVS p.14-15). Dit kan dan ook niet als indicatie worden aanzien waarom jullie heden in geval van terugkeer een gegronde vrees voor vervolging zouden hoeven te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zouden lopen. U haalt trouwens ook aan dat uw dochter hier in België een hogere studie zou kunnen volgen en dan eventueel als opgeleide zou kunnen terugkeren naar haar land (CGVS p.19). Waar uw dochter zelf nog verwijst naar haar vrees dat haar dochter bij terugkeer naar Colombia het risico zou lopen verkracht te worden, dient te worden vastgesteld dat dit slechts een blote bewering betreft die op generlei wijze gestaafd wordt. Ze verwijst enkel naar nieuwsberichten op Facebook waarin gesteld zou worden dat kinderen verkracht en gedood worden. Concrete voorbeelden van personen die ze kent en dit meemaakten, kan ze echter niet geven, noch kan ze op overtuigende wijze uitleggen waarom ze denkt dat specifiek haar dochter, dewelke momenteel nog geen jaar oud is, hier risico toe zou lopen (CGVS 19/17606 p.12).

De aanval op uw zoon betreft een eenmalige gebeurtenis die niet beschouwd kan worden als een indicatie voor toekomstige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het ging immers niet om een doelgerichte aanslag op hem; hij werd zonder specifieke reden aangevallen door criminelen. Jullie kunnen bovendien niet specificeren wie de daders waren (CGVS p.15-17, CGVS 19/17605B p.13, CGVS 19/17606 p.10-11, CGVS 19/17606 p.13). Uw zoon had zijn aanvallers voordien nog nooit gezien (CGVS 19/17607 p.13). Zowel uw echtgenote als dochter vermelden bovendien dat hij verward werd met iemand anders (CGVS

19/17605B p.12). Uw zoon verklaart zelf ook dat zijn aanvallers dachten dat hij een dief was (CGVS 19/17607 p.13). Hij verklaart voor zover hij weet geen vijanden te hebben (CGVS 19/17607 p.18). Voor dit incident zou uw zoon ook nooit eerder problemen hebben ondervonden (CGVS p.17). Dit is de enige keer dat iemand uw zoon kwaad probeerde te berokkenen (CGVS 19/17605B p.12). Er is dus geen enkele indicatie dat wanneer uw zoon zou terugkeren, hij terug het slachtoffer zou worden van een gelijkaardig feit. Zelf haalt hij wel nog aan in het verleden op school gepest te zijn geweest maar dit is echter onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS 19/17607 p.10). De afpersingen waarvan uw zoon beweert het slachtoffer geworden te zijn in Ibagué, zijn tevens niet meer actueel. Hij verhuisde immers reeds in 2016 uit die plaats (CGVS 19/17607 p.3). Er zou hem nadien slechts een keer om een contributie zijn gevraagd in Chiquinquirá. Hij ging hier niet op in en verder gebeurde er niets (CGVS 19/17607 p.14-16). Vreemd genoeg haalden u of uw echtgenote hier tevens niets over aan, hoewel uw zoon beweert dat jullie hier wel degelijk van op de hoogte zouden zijn geweest (CGVS 19/17607 p.17).

Wat betreft de psychische toestand van uw zoon dient te worden vastgesteld dat hij reeds lang aan deze problematiek lijdt en hiervoor reeds in behandeling was in Colombia. Deze problematiek en het feit dat de medicatie die hij nodig heeft hier in België wordt geproduceerd en hier makkelijker beschikbaar is, houdt geen verband met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming (CGVS p.11, 14, 17-18, CGVS 19/17605B p.10, CGVS 19/17607 p.7). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uit het door u neergelegde aanvraagformulier 9ter blijkt u hiervan reeds op de hoogte te zijn. De vertalingen van de medische attesten voegen dan ook niets toe bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat betreft uw identiteitskaart (d.d. 22/3/'79), uw paspoort (d.d. 22/1/'19), uw geboorteakte, uw huwelijksakte en de vliegtuigtickets, dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw identiteit, herkomst en gezinssamenstelling in wezen niet betwist.

Derhalve kan u evenmin de status van vluchteling worden toegekend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden

door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c

Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Dor door u voorgelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart (d.d. 13/10/'81, uw paspoort (d.d. 11/3/'19) en de kopie van uw geboorteakte, zijn tevens niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Uw identiteit en herkomst worden door het CGVS immers in wezen niet betwist.

Ook uw zoon J. R. B. C. (...) (CG (...); O.V. (...)) en dochter B. N. B. C. (...) (CG (...); O.V. (...)) krijgen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1.A. van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoekers betogen dat: "Verzoekende partij volhardt in haar verklaringen aangaande haar problemen met criminele bendes omwille van haar weigering om een percentage van haar inkomsten af te staan aan leden van de AUC. Gezien haar risicoprofiel van persoon die zich heeft verzet tegen de autoriteit van de criminele bende (zie infra) vreest zij represailles in geval van terugkeer naar haar land van herkomst en vreest zij dat zij als informele handelaar thans niet meer in de mogelijkheid zou verkeren om haar werkzaamheden ongestoord te kunnen uitvoeren gezien de constante dreiging van de bendes die actief zijn in de regio's waar zij haar werkzaamheden uitoefende.

In de bestreden beslissing wordt verzoekende partij in hoofdzaak 'onwaarschijnlijke' verklaringen verweten met betrekking tot de geschetste gang van zaken, maar is er geen sprake van flagrante leugens of een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. In het licht van deze vaststellingen is een toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel aldus gerechtvaardigd of zijn er op zijn minst aanvullende onderzoeksmaatregelen vereist (zie infra). Het feit dat verzoekende partij een verhoogd risicoprofiel heeft en verwerende partij niet verder komt dan verwijten van een 'onwaarschijnlijke' gang van zaken, doch geen fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid kan aantonen, toont aan dat er allerminst sprake is van een grondige analyse in het licht van de criteria van het Vluchtelingenverdrag door verwerende partij.

Verwerende partij verwijt aan verzoekende partij dat zij ervoor koos om de plek alwaar zij afgeperst werd te blijven passeren, doch gaat voorbij aan het feit dat het hele gezin van verzoekende partij afhankelijk was van deze inkomsten en zij als ambulante verkoper zich wel diende te begeven naar de meer rurale gebieden, vermits men in de steden geen klanten kan aanwerven als ambulante verkoper.

In elk geval volhardt verzoekende partij in haar verklaringen en meent zij dat haar hoedanigheid van risicoprofiel ook daadwerkelijk correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, hetgeen hieronder zal worden aangetoond."

Hierna geven verzoekers een theoretische uiteenzetting omtrent het voordeel van de twijfel. Vervolgens zetten verzoekers uiteen dat: *"Uit objectieve informatie blijkt dat er in Colombia en meer bepaald in de regio's waar verzoekende partij haar werkzaamheden uitoefende (zoals Choco) wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij, met name personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. In het geval van verzoekende partij gaat het om haar weigering de bendes een percentage te geven van haar inkomsten.*

Uit de COI Focus aangaande de veiligheidssituatie in Colombia van november 2019, waarnaar ook verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, blijkt dat er in Colombia een wijd vertakt netwerk is van criminele en paramilitaire groeperingen die tevens banden onderhouden met de Colombiaanse overheid:

[...]

Over de aanwezigheid van deze criminele bendes in de regio rond Choco valt in bovenvermeld rapport het volgende te lezen:

[...]

Bovenstaande informatie toont de algemene situatie van onveiligheid in de regio rond Choco aan, die dient te worden gelezen in samenhang met het vluchtrelaas van verzoekende partij en de daden van vervolging door de criminele bendes die zij persoonlijk heeft ondergaan. Uit deze informatie blijkt inderdaad dat deze criminele bendes, die gelinkt zijn aan paramilitaire groepen van wie het netwerk zich uitstrekt over het volledige Colombiaanse grondgebied, zeer actief zijn in de regio rond Choco, alwaar ze zich onder meer schuldig maken een afpersing, zoals dit ook bij verzoekende partij het geval was. In het licht van dit netwerk dat zich over gans Colombia uitstrekt, beschikt verzoekende partij evenmin over een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5 § 3 van de Vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt eveneens dat de Colombiaanse overheid geen doeltreffende en/of niet-tijdelijke bescherming biedt in de zin van artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet tegen deze daden van vervolging vanwege de criminele bendes/paramilitaire groeperingen, die nietoverheidsactoren zijn in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit omwille van de banden tussen de Colombiaanse (politie) autoriteiten en deze groeperingen. In dit opzicht dient dus te worden opgemerkt dat in het licht van het profiel van verzoekende partij en de bovenstaande informatie, er wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel het slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in de regio rond Choco, die deel uitmaken van een netwerk dat over heel Colombia vertakt is. In dit geval wordt verzoekende partij in hoofdzaak een 'onwaarschijnlijk' geschetste gang van zaken verweten, maar is er geen sprake van flagrante leugens of een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. In het licht van deze vaststellingen is een toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel aldus gerechtvaardigd (zie supra) of zijn er op zijn minst aanvullende onderzoeksmaatregelen vereist (zie infra). Het feit dat verzoekende partij een verhoogd risicoprofiel heeft en verwerende partij niet verder komt dan verwijten van 'onwaarschijnlijke' verklaringen, doch geen fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid kan aantonen, toont aan dat er allerminst sprake is van een grondige analyse in het licht van de criteria van het Vluchtelingenverdrag door verwerende partij.

In elk geval volhardt verzoekende partij in haar verklaringen en meent zij dat haar hoedanigheid van risicoprofiel ook daadwerkelijk correspondeert met de door haar aangehaalde feiten en dat er aldus duidelijk sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging, alsook van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar haar land van herkomst."

Verzoekers concluderen dat op basis van bovenstaande argumenten dient te worden besloten dat verzoekers wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koesteren omwille van hun risicoprofiel en de persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging die hen zijn overkomen en dat zij in geval van terugkeer naar Colombia het risico lopen het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde gaan verzoekers in op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stellen dat uit recente informatie blijkt dat er in 2020 sprake is van een opflakking van geweld in Colombia, waarbij vooral burgers het slachtoffer zijn. Verzoekers menen ook dat er onvoldoende rekening werd

gehouden met de kwetsbare psychische situatie van hun zoon, waardoor hij een groter risico loopt op vervolging door bendeleden vermits hij een gemakkelijk doelwit vormt.

De tegenpartij komt niet verder dan te stellen dat verzoekende partij zich moet richten tot de geëigende procedure voor de beoordeling van medische elementen, doch gaat voorbij aan het feit dat de psychische situatie van hun zoon bijdraagt aan diens kwetsbaar profiel waardoor hij een groter risico loopt op vervolging door bendeleden in Colombia.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers de vernietiging van de bestreden beslissingen.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Formele motivering

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

6. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoekers stellen dat ze niet terug naar Colombia kunnen omdat ze vrezende problemen te ondervinden als eerste verzoeker zijn werkzaamheden als handelaar hervat, daar in het verleden reeds leden van AUC geëist hebben dat ze een percentage van zijn inkomsten aan hen afstond. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van verzoekers verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoekers.

7.2. Ter staving van hun vluchtrelaas brengen verzoekers de volgende documenten bij: hun identiteitskaart, hun paspoort, het aanvraagformulier van de "9ter procedure" voor hun zoon en de vliegtuigtickets. Tevens leggen ze kopieën voor van de huwelijksakte, de geboorteakte, vertalingen van medische verslagen van hun zoon en een Belgisch medisch attest. Al deze elementen hebben betrekking op hun identiteit, hun reisweg, de medische situatie van hun zoon en hun huwelijksband. Dit zijn allemaal elementen die in casu niet betwist worden, maar geen betrekking hebben op de kern van hun vluchtmotieven.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekers voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.3. De commissaris-generaal besluit op basis van verzoekers' verklaringen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoekers de aanleiding vormden om Colombia te verlaten. Hij stelt immers vast dat:

- verzoekers gedrag de voorgehouden vrees ondermijnt omdat verzoeker alhoewel hij reeds dertig jaar als handelaar werkzaam was, dat er pas in 2014 een eerste keer om geld gevraagd werd, dat dit slechts drie keer is gebeurd, dat hij daarenboven nooit op de eis ingegaan is, hij toch telkens dezelfde weg nam waar hij benaderd werd.
- er ook geen aanwijzingen zijn dat zij momenteel nog gevisieerd zouden worden. De laatste keer dat verzoeker om geld zou zijn gevraagd, dateert reeds van 2015 (notities persoonlijk onderhoud [hierna: NPO] p.13-14): *“Hoewel u uw werkzaamheden pas in februari 2018 volledig stopzette en u dus nog drie jaar hetzelfde werk bleef verderzetten, verklaart u expliciet na 2015 persoonlijk geen problemen meer te hebben ondervonden. Ook uw gezinsleden ondervonden geen problemen (CGVS p.8, 14). Uw echtgenote en dochter verklaren letterlijk persoonlijk nooit problemen te hebben ondervonden (CGVS 19/17605B p.12-13 en CGVS 19/17606 p.11-12).”*
- de verzoekende partij de laatste achttal maanden voor hun vertrek in Chinquiquira verbleef zonder daar iets van problemen ondervonden te hebben alhoewel ze er niet ondergedoken leefden. In deze periode reisden verzoekers ook nog via verschillende andere steden en dorpen om documenten in orde te brengen ter voorbereiding van uw vertrek (NPO p.4 en 17).
- dat er geen enkele indicatie is dat men verzoekers tot op heden of in de toekomst nog zou willen viseren: *“Ook nadat u Colombia verliet deden zich geen nieuwe incidenten meer voor. Er is niemand naar jullie komen vragen (CGVS p.18). Uw zus verblijft momenteel nog steeds in Chinquiquira zonder daar problemen te ondervinden (CGVS p.6) en ook uw dochters en schoonfamilie verblijven nog in Colombia zonder problemen te ondervinden (CGVS p.7-8, CGVS 19/17605B p.5, 8).”*
- verzoekers' dochter toen ze naar een internaat gestuurd werd niet meer lastiggevallen werd omdat ze mooi is (NPO p.14-15)
- omtrent de voorgehouden vrees van de verkrachting van hun dochter op haar dochter, dit een blote bewering is: *“Ze verwijst enkel naar nieuwsberichten op Facebook waarin gesteld zou worden dat kinderen verkracht en gedood worden. Concrete voorbeelden van personen die ze kent en dit meemaakten, kan ze echter niet geven, noch kan ze op overtuigende wijze uitleggen waarom ze denkt dat specifiek haar dochter, dewelke momenteel nog geen jaar oud is, hier risico toe zou lopen (CGVS 19/17606 p.12).”*
- de aanval op hun zoon een eenmalige gebeurtenis is die niet beschouwd kan worden als een indicatie voor toekomstige vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming: *“Het ging immers niet om een doelgerichte aanslag op hem; hij werd zonder specifieke reden aangevallen door criminelen. Jullie kunnen bovendien niet specificeren wie de daders waren (CGVS p.15-17, CGVS 19/17605B p.13, CGVS 19/17606 p.10-11, CGVS 19/17606 p.13). Uw zoon had zijn aanvallers voordien nog nooit gezien (CGVS 19/17607 p.13). Zowel uw echtgenote als dochter vermelden bovendien dat hij verward werd met iemand anders (CGVS 19/17605B p.12). Uw zoon verklaart zelf ook dat zijn aanvallers dachten dat hij een dief was (CGVS 19/17607 p.13). Hij verklaart voor zover hij weet geen vijanden te hebben (CGVS 19/17607 p.18). Voor dit incident zou uw zoon ook nooit eerder problemen hebben ondervonden (CGVS p.17). Dit is de enige keer dat iemand uw zoon kwaad probeerde te berokkenen (CGVS 19/17605B p.12). Er is dus geen enkele indicatie dat wanneer uw zoon zou terugkeren, hij terug het slachtoffer zou worden van een gelijkaardig feit. Zelf haalt hij wel nog aan in het verleden op school gepest te zijn geweest maar dit is echter onvoldoende ernstig om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (CGVS 19/17607 p.10). De afpersingen waarvan uw zoon beweert het slachtoffer geworden te zijn in Ibagué, zijn tevens niet meer actueel. Hij verhuisde immers reeds in 2016 uit die plaats (CGVS 19/17607 p.3). Er zou hem nadien slechts een keer om een contributie zijn gevraagd in Chinquiquira. Hij ging hier niet op in en verder gebeurde er niets (CGVS 19/17607 p.14-16). Vreemd genoeg haalden u of uw echtgenote hier tevens niets over aan, hoewel uw zoon beweert dat jullie hier wel degelijk van op de hoogte zouden zijn geweest (CGVS 19/17607 p.17).”*

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. In het verzoekschrift brengen verzoekers landeninformatie bij om aan te tonen dat criminele bendes actief zijn in de regio rond Chocó en dat afpersing van de bevolking hun voornaamste bron van inkomen is. Verzoekers wijzen op daden die verzoeker persoonlijk ondergaan heeft door deze criminele bendes en meent dat hun het voordeel van de twijfel moet toegekend worden.

De door verzoekers geciteerde informatie waaruit blijkt dat criminele bendes die zich bezighouden met drugshandel, illegale mijnbouw, afpersing en handel in van alles, actief zijn in Colombia, onder meer in Chocó, heeft geen betrekking op hun persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. In dit verband wijst de Raad erop dat uit de

bijgebrachte landeninformatie geenszins blijkt dat elke handelaar in de regio door criminele bendes afgeperst wordt. Het profiel van handelaar is op zich niet voldoende om een vrees op vervolging of een risico op ernstige schade aan te tonen. Verzoekers dienen zulks in concreto aannemelijk te maken en slagen hierin niet. Het volstaat niet louter aan te halen dat verzoekers vallen onder een bepaald profiel om het bestaan van een individuele vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade vast te stellen, maar er moet ook worden voldaan aan een individualiseringsvereiste. In dit verband gaan verzoekers in hun verzoekschrift voorbij aan de motieven van de bestreden beslissingen waar op pertinente wijze wordt uiteengezet dat na de eerste benadering door criminele bendes verzoeker geen poging ondernomen heeft om via een ander traject te reizen, dat hij daarenboven telkens kon weigeren om een bepaald percentage van zijn inkomsten af te staan en dat hij na 2015 niet meer benaderd werd. Ook in Chinquiquira, waar verzoekers voorafgaand aan hun vertrek uit Colombia gewoond hebben, hebben er zich geen incidenten voorgedaan.

De overige motieven van de bestreden beslissingen worden niet betwist door verzoekers.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

7.4. Voorts wijst de Raad erop dat verzoekers geen enkele poging hebben ondernomen om melding te maken bij de Colombiaanse autoriteiten van de beweerde afpersing aan hun adres en de eenmalige aanval op hun zoon.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van de voormelde wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt in deze zin dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming.

De bewoordingen in de wet impliceren in beginsel een vermoeden van nationale bescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak. (cf. EASO, *“Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis”*, december 2016, p. 59, 63 en 68).

Verzoekers stellen dat zij geen overheidsbescherming kunnen krijgen omdat de criminele bendes gelinkt zijn aan paramilitaire groepen van wie het netwerk zich uitstrekt over heel Colombia. De overheid kan geen bescherming bieden omwille van de banden tussen de Colombiaanse (politie) autoriteiten en deze groeperingen.

Met dit betoog tonen verzoekers evenwel niet aan dat in Colombia door de overheid geen redelijke maatregelen worden genomen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, of dat er in Colombia geen werkend rechtssysteem zou zijn. Evenmin kan zulks uit het rechtsplegingsdossier worden afgeleid. Wat de situatie in het departement Tolima en het departement Boyoca specifiek betreft, blijkt uit de COI Focus van 27 juli 2020 alvast niet dat de gewapende groeperingen die daar aanwezig zijn een effectieve controle uitoefenen of dat de Colombiaanse staat en ordediensten daar niet of slechts beperkt aanwezig zijn.

In dit verband moet worden herhaald dat de bescherming door de overheid doeltreffend moet zijn; dit betekent evenwel niet dat ze absoluut moet zijn of dat de overheid bescherming moet bieden tegen elk feit gepleegd door derden. Het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekers moeten aannemelijk maken dat zij alle, in hun individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de Colombiaanse overheid hebben uitgeput, wat in casu niet het geval is. Verzoekers tonen niet concreet aan dat de Colombiaanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij geen beroep kunnen doen op overheidsbescherming of er geen toegang toe hebben.

Door niet de aanwezige hulp in te roepen, blijven verzoekers niet alleen in gebreke concreet aan te tonen dat het voor hen niet mogelijk zou zijn om overheidsbescherming te verkrijgen, maar wordt hierdoor tevens de geloofwaardigheid van de door hen beweerde vrees ondermijnd.

7.5. Wat betreft de medische problemen van verzoekers' kinderen, namelijk dat hun oudste zoon te kampen heeft met een bipolaire stoornis, merkt de Raad dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekers niet aanvoeren, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat de Colombiaanse autoriteiten of hulpverleners hun zoon op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontfangen. Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat hun zoon in Colombia dreigt terecht te komen in precarie humanitaire omstandigheden als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

7.6. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers bij terugkeer naar Colombia zouden worden vervolgd of geïnterviewd.

7.7. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

8.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

8.2. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het Ejército de liberación nacional (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan de FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde

misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, als de COI Focus "République de Colombia: Situation sécuritaire" van 7 juni 2018 en COI Focus "Colombia: veiligheidssituatie" van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissingen op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ook uw echtgenote M. C. C. G. (...) (CG (...); O.V. (...)), zoon J. R. B. C. (...) (CG (...); O.V. (...)) en dochter B. N. B. C. (...) (CG (...); O.V. (...)) krijgen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus toegekend."

Gelet op de verklaringen van verzoekers betreffende hun herkomst uit Colombia, dient de veiligheidssituatie in het departement Boyoca, waar verzoekers geboren werden en aldaar gedurende acht maanden voorafgaan aan hun vertrek uit Colombia bij verzoekers zus gewoond hebben, te worden beoordeeld. Eveneens kan rekening worden gehouden met de veiligheidssituatie in Tolima daar verzoekers in dit departement gewoond hebben tot aan hun vertrek naar het departement Boyoca.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in het departement Boyoca en Tolima geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Verzoekers brengen geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hen in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Boyoca en Tolima, is gesteund.

Aldus tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Waar verzoekers verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar Colombia. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

10. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 2 en 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder hebben verzoekers gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissingen aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden.

11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord

op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit wat voorafgaat blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

13. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS